

РЕШЕНИЕ

№ 4591

гр. София, 25.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 03.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **4341** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на В. А. Л. от [населено място] против Заповед рег. № 94889 от 05.03.2010г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.4 от ЗДвП – изземване на свидетелството му за управление на МПС поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 от ЗДвП.

В жалбата и в уточняващата я молба от 08.06.2011г. се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, тъй като постановленията изброени в мотивите му са погасени по давност. Искане се отмяна на заповедта.

Ответникът - началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд-София град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото писмени доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на атакувания индивидуален административен акт, с пряк интерес от оспорването му. Заповедта е връчена на жалбоподателя лично, срещу подпис на 12.05.2011г, като жалбата е подадена на 17.05.2011г., в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 от АПК и като такава е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на обжалвания акт

съгласно правилата на чл. 146 във връзка с чл. 168 от АПК, съдът намира следното: Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – началника на Отдел „Пътна полиция” – СДВР, който в качеството си на ръководител на този отдел е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно Заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи и служебно известна на настоящия съдебен състав. След структурните промени в МВР, по силата на ЗИДЗМВР /в сила от 09.08.2008г./, областната дирекция на МВР в [населено място] се нарича СДВР, на основание чл. 11, ал.2 от ППЗМВР.

При издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. След служебно извършената от съда проверка съгласно чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК не се констатираха съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на наложената принудителна административна мярка.

Съгласно чл. 171, т.4 от ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка /ПАМ/ изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по [чл. 157, ал. 4](#) от същия закон, а именно да върне свидетелството си за управление, поради това, че са му отнети всички контролни точки и е загубило придобитата правоспособност. Следователно, за да е законосъобразно приложена мярката по чл. 171, т.4 от ЗДвП е необходимо едновременно да са налице две условия: първо – да са отнети всички контролни точки на водача и второ – той да не е върнал доброволно свидетелството за управление. По делото не се спори относно факта, че жалбоподателят не е върнал доброволно свидетелството за управление. Спорът е относно първото условие – дали са отнети законосъобразно максималния брой контролни точки на жалбоподателя.

Съгласно чл. 157, ал.1 от ЗДвП, при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Първоначалният максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат са определени в наредба, издадена на основание чл.157, ал.3 от ЗДвП. В конкретния случай, спрямо нарушенията, извършени от жалбоподателя и описани в наказателните постановления, послужили като фактическо основание за отнемане на контролни точки и налагане на мярката, е приложима НАРЕДБА № I-139 от 16.09.2002 г., в сила от 4.10.2002 г. отм., бр. 4 от 15.01.2008г.

Съгласно чл. 2, ал.1 от Наредба № I-139/2002, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Видно от чл. 4 от НАРЕДБА № I-139 от 16.09.2002 г. отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Следователно в конкретния случай трябва да бъде извършена проверка дали представените по делото НП действително са влезли в сила, дали посочения брой контролни точки, които са отнети на водача съответстват на предвидените от приложимата по време наредба и достигнат ли е максималният размер на определените на водача контролни точки съгласно наредбите по чл. 157, ал. 3 от ЗДвП.

Съгласно чл. 64 от ЗАНН, наказателните постановления влизат в сила, когато не подлежат на обжалване, не са обжалвани или са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. В оспорения акт са посочени 6 броя наказателни постановления, с всяко, от които на В. Л. е наложено административно наказание за нарушение по ЗДвП и след влизането му в сила, на водача са отнети определен брой контролни точки за извършеното нарушение. По делото са представени следните наказателни постановления (НП):

1. НП № 9753/09.02.2004 г. е връчено лично на жалбоподателя на 05.03.04г. и не е обжалвано в предвидения в чл. 59, ал. 2 от ЗАНН срок и следователно, поради което е влязло в законна сила на 13.03.04г. На жалбоподателя са отнети общо 7 контролни точки. С протокол № 19/ 24.02.2007 г. по посоченото наказателно постановление са възстановени 6 от отнетите общо 7 контролни точки в съответствие с приложимата по време норма на чл. 3, ал.1, т. 5 от Наредба № I-139 от 16.09.2002г. /ДВ бр. 66 от 25.07.2003г. преди изменението с ДВ бр. 24/2004г./ В обжалваната заповед за налагане на принудителната административна мярка административния орган е взел предвид възстановяването на 6 контролни точки с протокол № 19/24.02.2007г. и отчел като отнета 1 контролна точка.

2. НП № 40798/03.05.2005г., е връчено лично на жалбоподателя на 09.05.05г. То не е обжалвано от нарушителя в предвидения в чл.59, ал. 2 от ЗАНН срок и следователно е влязло в законна сила на 17.05.05г. по правилата на чл. 64, б. „а” от ЗАНН. На основание чл. 3, ал.1, т. 5 от Наредба № I- 139 от 16.09.2002г. /ред. ДВ бр. 24/2004г./ на жалбоподателя са отнети 10 контролни точки за нарушението по чл. 183, ал.4, т.3 от ЗДвП. Липсват данни жалбоподателят да е възстановил отнетите с НП контролни точки, поради което административният орган в обжалваната заповед правилно е определил броя на отнетите контролни точки от значение за налагане на принудителната мярка.

3. НП № 87254/26.08.2005 г. е връчено лично на жалбоподателя на 24.10.2005г. НП не е обжалвано от нарушителя в предвидения в чл.59, ал. 2 от ЗАНН срок и следователно на основание чл. 64, б. „б” ЗАНН е влязло в законна сила на 01.11.05г. С него на основание чл. 3, ал. 1, т. 5 от Наредба № I- 139 от 16.09.2002г. /ред. ДВ бр. 24/2004г./ на жалбоподателя са отнети 10 контролни точки за нарушение по чл. 183, ал.4, т.3 от ЗДвП. Липсват данни жалбоподателят да е възстановил отнетите с НП контролни точки, поради което административният орган в обжалваната заповед правилно е определил броя на отнетите контролни точки от значение за налагане на принудителната мярка.

4. НП № 140294/24.11.2005г. е връчено лично на жалбоподателя на 27.12.2005г. НП е обжалвано по реда на чл.59 от ЗАНН, като със съдебно решение от 29.05.2007г. на СРС постановено по НАХД 666/2006г. е потвърдено. Първоинстанционното съдебно решение е влязло в законна сила на 27.06.2007г. видно от отбелязването върху него На основание чл. 64, б. „в” ЗАНН това е моментът на влизане в сила на потвърденото наказателно постановление, с което на основание чл. 3, ал. 1, т. 20 от Наредба № I-139/16.09.2002г. на жалбоподателя са отнети общо 6 контролни точки. Липсват данни жалбоподателят да е възстановил отнетите с НП контролни точки, поради което административният орган в обжалваната заповед правилно е определил броя на отнетите контролни точки в съответствие с приложимата по това време разпоредба от наредбата.

5. НП 69653/14.06.2006г. е връчено лично на жалбоподателя на 26.06.2006г. Това

наказателно постановление е обжалвано по реда на чл. 59 от ЗАНН, въз основа на което е образувано НАХД № 9903/2006г. по описа на СРС. С разпореждане от 24.09.2006г. на СРС, постановено по цитираното дело жалбата е върната на основание чл. 323 от НПК, след като в дадения допълнителен срок не са отстранени недостатъците ѝ. Няма данни и доказателства по настоящото дело, че това разпореждане е връчено на страните по НАХД 9903/2006г. и в частност на Л., за да е запознал да тече срока за неговото обжалване. Съгласно чл. 323, ал.2 от НПК във връзка с чл. 63, ал. 2 ЗАНН и чл. 84 от ЗАНН съдебният акт, с който се прекратява производството не е окончателен. След като липсват доказателства за връчване и влизане в сила на разпореждането от 24.09.2006г. не може да се приеме за доказано, че съдебното производство е приключило и НП 69653/14.06.2006г. е влязло в сила на основание чл. 64, б. „в” от ЗАНН.

С оглед на това посочените в цитираното НП 4 контролни точки не следва да се вземат предвид при определяне общия брой на отнетите контролни точки. За пълнота следва да се посочи, че върху НП липсва отбелязване за влизането му в сила, доколкото печатът не е попълнен. Липсва отбелязване и за датата, на която е влязло в сила разпореждането на съда от 24.-09.2006г. Поради неговата обжалваемост на основание чл. 323, ал.2 от НПК не може да се приеме, че това е датата на постановяването му.

6. НП 22814/03.04.2007г. е връчено лично на жалбоподателя на 25.04.07г. НП е обжалвано от нарушителя в предвидения в чл.59 от ЗАНН срок и е потвърдено с решение № 20.06.2008г. по НАХД 7429/2007г. на СРС е потвърдено. Видно от приложеното по делото определение № 2787/18.11.2007г. на АССГ, I к.с. по КНАХД № 6291/2008г. производството по касационната жалба е прекратено, поради просрочие. НП е влязло в сила на 18.11.2008г. С него на основание чл. 3, ал. 1, т. 7 и ал. 2 от Наредба № I- 139 от 16.09.2002 г. на жалбоподателя са отнети общо 9 контролни точки. Липсват данни жалбоподателят да е възстановил отнетите с НП контролни точки, поради което административният орган в обжалваната заповед правилно е определил броя на отнетите контролни точки - 6 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, т. 7 и 3 контролни точки на основание чл. 3, ал. 2 за виновно причиняване вследствие на нарушението на пътнотранспортно произшествие.

От анализа на описаните доказателства съдът приема за доказано, че с НП № 9753/09.02.2004г., НП № 40798/03.05.2005г., НП № 87254/26.08.2005г., НП № 140294/24.11.2005г. и НП 22814/03.04.2007г. са влезли в сила на основание чл. 64, б. „б” и б. „в” от ЗАНН като необжалвани. С влизането в сила на тези НП са отнети законосъобразно общо 36 броя контролни точки.

Предвид изложеното по-горе в настоящото производство не се установява от страна на ответника при условията на чл. 170, ал.1 от АПК, че НП № 69653/14.06.2006г., което е обжалвано от нарушителя по реда на чл. 59 от ЗАНН, е влязло в сила. Поради това, не може да се приеме, че посочените в мотивите на оспорената заповед 4 контролни точки са отнети.

Въз основа на така посочените наказателни постановления се отнемат общо 36 контролни точки, с които броят на отнетите на В. Л. не надхвърля максимално определения от закона брой от 39, определен с НАРЕДБА № I-139 от 16.09.2002г. След като не са отнети всички контролни точки не са налице и материалноправните предпоставки за приложението на мярката по чл. 171, т. 4 от ЗДвП във връзка с чл. 157, ал.1 от същия закон – изземване на СУМПС.

Доводите на процесуалния представител на ответника за противното не се подкрепят от

събраните по делото доказателства. Административният орган, който носи съгласно чл. 170, ал.1 от АПК доказателствената тежест да установи фактическите основания за издаване на оспорения акт в конкретния случай не изпълни това си задължение. С разпореждане от 14.06.2011г. съдът е дал изрични указания, за разпределението на доказателствената тежест в процеса като е посочил, че ответникът следва да установи обстоятелствата по влизане в сила на всички НП, посочени в мотивите на заповедта за налагане на ПАМ. По делото не са налице доказателства за влизане в сила на НП 69653/14.06.2006г., тъй като не са налице доказателства за влизане в сила на крайния съдебен акт по НАХД № 9903/2006г. по описа на СРС. Независимо от отбелязването в разпореждането на съда, че е окончателно, същото съгласно чл. 323, ал. 2 от НПК подлежи на обжалване. По делото не са представени доказателства за съобщаване на това разпореждане на жалбоподателя.

По изложените съображения съдът намира, че към момента на издаване на оспорената заповед на жалбоподателя не са отнети с влезли в сила наказателни постановления всички контролни точки, поради което наложената му ПАМ по чл. 171, т.4 от ЗДвП противоречи на материалния закон и следва да бъде отменена.

За пълнота на изложеното възражението на жалбоподателя, че наложените административни наказания с процесните наказателни постановления са погасени по давност е неотносимо към загубване на правоспособност и задължението по чл. 157, ал.1 от ЗДвП. Изтеклата давност по чл. 82 от ЗАНН за изтърпяване на наложеното наказание не пречи прилагането на принудителната административна мярка. Погасителната давност по чл. 82 от ЗАНН касае изпълнението на наложеното административно наказание – „глоба”. Отнемането на контролните точки не е административна санкция по аргумент от чл. 13 от ЗАНН. Поради това при прилагането на този вид административна принуда с издаването на индивидуален административен акт по реда на АПК, правният институт на погасителната давност по ЗАНН не намира приложение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. А. Л. от [населено място] рег. № 94889 от 05.03.2010г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия: